

roku výklad jen prosté urážky přítomných Čechů J. a Š., a to objektivně i podle úmyslu pachatelova, ustrojuje si dodatečně svémocně nový skutkový stav, odlišný od rozsudku, pro nějž není ani v obhajobě obžalovaného ani jinak ve spisech opory, a není v této části provedena po zákonu. Budiž tu jen připomenuto, že i jednotliví příslušníci národa mohou býti podle okolností terčem hrubého a štavého hanobení, jakmile ono podle pachatelova úmyslu má zasáhnouti celý národ a může býti způsobilé ohroziti obecný mír. Tomu tak v souzeném případě bylo, jak plyne z vyložené již souvislosti výroku s pozdravem Hitlerovi. To chtěl patrně rozsudek i vysloviti, pokud způsobem poněkud nevhodným uvádí, že obžalovaný hanobil uvedeným již výrokem národní menšinu v místě; vždyť nelze český národ vůbec nikde v Československé republice označiti jako národní menšinu, i když snad je v určitém území číselně v převaze národnost jiná.

Čís. 4913.

Přijal-li a pro sebe použil majitel domu ve vnucené správě od nájemníka proti zápovědi nájemné, nezáleží s hlediska § 3 zák. čís. 78/1883 na tom, že je přijal jako pohledávku ze směnky, v níž byl novací přeměněn původní obligační nárok ze smlouvy nájemní.

(Rozh. ze dne 30. ledna 1934, Zm I 531/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 6. května 1932, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem maření exekuce podle § 3 zák. ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák.

Z d ů v o d ů:

Po věcné stránce — čís. 9 a) § 281 tr. ř. — namítá stěžovatel, že ochrany § 3 zák. čís. 78/1883 ř. zák. požívají pouze platná již práva zástavní, nikoliv teprve nastávající; že za důchod z nemovitosti, podléhající vnucené správě, lze označiti pouze nájemné jako takové smluvené. nikoliv další plnění, ujednané vedle nájemného z jakéhokoliv právního titulu; v souzeném případě lze prý tím méně pokládati za součást nájemného spadajícího do zabaveného důchodu ze sekvestrované nemovitosti, když obligační nárok obžalovaného vůči S-ovi na plnění oněch 4.000 Kč byl novací změněn na závazek směnečný a obžalovaný přijatou směnkou — stejně jako jinými součástmi jmění nezabaveného — směl volně disponovati. Na tento směnečný závazek se prý nevztahuje činnost sekvestrova; obžalovanému prý nebyl prokázán úmysl směřující ke zmenšení sekvestrované činnosti. Peníz obžalovaným přijatý a jím odstraněný není prý důchodem z nemovitosti ve smyslu § 119 ex. ř.

Než zmateční stížnost je na omylu. § 3 zák. o mař. ex. poskytuje ochranu úředním opatřením proti svémocnému nakládání s věcí (po případě s jejími užitky) opatřením takovým postiženou. Právním statkem v tomto § chráněným je tudíž vážnost úředního opatření, záležitíciho ve vnucené správě, zabavení neb obstavení věci; tato autorita se porušuje, odnímá-li pachatel věc nebo její užitky z moci a dispozice úřadu, nakládaje jí (nebo jimi) tak, jako by nebylo úředního zákroku. Omezení, jež podle §§ 98, 99 ex. ř. nastane ve volné dispozici pachatelově s věcí sekvestrovanou a s jejími užitky, jsou nutným následkem úředního opatření, jehož nerušené provedení je právě proti svémocným dispozicím majitelovým zabezpečeno trestní sankcí § 3 zák. o mař. ex. Poněvadž se ke skutkové podstatě přestupku vyhledává pouze, by pachatel věc nebo její užitky, které jsou z úředního rozkazu ve vnucené správě, odňal úřednímu nakládání, nezáleží na tom, zmenšil-li svým svémocným zásahem sekvestrovanou činži a zda měl úmysl k tomu směřující čili nic; stačí, že odstranil důchod z nemovitosti ve vnucené správě se nalézající, by s ním exekuční soud nemohl nakládati.

Z exekučních spisů vychází na jevo, že obžalovaný byl jako dlužník obvyklým formulářem vyrozuměn o povolení exekuce vnucenou správou domu č. p. 1402 na K. V. pro vykonatelnou pohledávku vymáhající věřitelky N. spořitelny, a že byl tímto formulářem čís. 183 vyzván, by se zdržel každé dispozice výnosem z domu postiženého vnucenou správou. Toto usnesení mu bylo doručeno 29. září 1931. Přes to obžalovaný, jak soud formálně bezvadně zjišťuje, přijal dne 14. října 1931 od Josefa S-a 3.500 Kč, které v částce 1.432 Kč 50 h představují nájemné z bytu pronajatého obžalovaným v domě postiženém vnucenou správou, který je tudíž částí výnosu domu ve vnucené správě se nalézajícího, neodvedl jej vnucenému správci, nýbrž použil ho svémocně pro sebe a svou rodinu, a tudíž odstranil výnos z nemovitosti postižené vnucenou správou, o němž mu bylo známo, — jak soud rovněž zjišťuje, že dispozice jím náleží exekučnímu soudu, a tedy tento výnos odstranil, aby s ním tento úřad nemohl nakládati. Lhostejno je, že obžalovaný přijal onu částku, představující nájemné z nemovitosti, jako pohledávku ze směnky, v níž byl novací přeměněn původní obligační nárok ze smlouvy nájemní, poněvadž změnou právního důvodu závazku se nemění jeho hospodářský důvod a to je pro posouzení otázky, jde-li o výnos (důchod ze sekvestrované nemovitosti) čili nic, — jedině rozhodující.

Čís. 4914.

Zrušil-li nejvyšší soud rozsudek a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, přihlížeje k nezrušené části výroku o vině, není nalézací soud oprávněn (§ 293 odst. 1 tr. ř.) přezkoumati a zmateční stížnost nemůže bráti v pochybnost (v odpor), zda má ta či ona část zachovaného výroku oporu ve výsledcích hlavního přelíčení (ve spisech).